

1738.

1. Alberti, Michael: Vixtatio inaug. medica, commentationem
medicam in aedilium erectum . . . lib. 2. 4. 1. exhibitio.
2. Banngarten, Alexander Gotthard: De ordine in audientis
philosophicis per triennium academicum quaedam praefata
acrosses proximali aetati destinatae indicat.
3. Banngarten, Sigism. Tac.: Commentatio historico-theo-
logica de solemnium Christi nato sacrorum originibus,
quae nomine senatus academici natalis Romani indicat.
4. Boechner, Georgius Ludovicus: De scholis Romanorum quaedam
praefatus generosissimos . . . committentes ad
scholas suas privatas proxima aetate habendas
invitas.
5. Boechner, Georgius Ludovicus: De provocationibus juris
Germanici.
- 6^a = 6^b Boechnerus, Dr. Samuel Christianus: De executionis
paenarum capitalium darentate. 2. Saupf. 1738 = 1745.

7. Boechmerus, Justus Henningus: De origine, progressu,
atque iustae querelae denegatae vel protulatae iustitiae
8. Eger, Salom. Zacharius Bondy: De hemisrania
9. ^{9. 26} Carrach, Joannes Tabus: De bucardico: illiquido
cum liquido nulla est compensatio. quae depen-
sationes sublethinas. indicat. 2 Saemfl. 1741.
10. Carrach, Joannes Tabus: De cuncto compromissorum
in arbitros usu.
11. Gasser, Simon Petrus: De actionibus in rem scriptis
earumque genuino conceptu
12. Heineccius, Fr. Groll: De Dominio, subditos suos in
iudicio sui convenientibus.
13. ^{9. 26} Heineccius, Fr. Groll: De locazione conductione juris.
Dictionis. 2 Saemfl.
14. ^{9. 26} Heineccius, Fr. Groll: De causa servitutis perpetua
2 Saemfl. 1738 & 1756

- 15^a + 16
= Heinecius, Jo. Gode: De jure principis circa civium
Austriæ 2 Exempl. 1738
- 16^a + 16
= Heinecius, Jo. Gode: De jure principis circa com-
merciorum libertatem tuendam. 2 Exempl. 1738.
17. Heinecius, Jo. Gode: De venditione illicita fructuum
in herbis
18. Hoffmannus, Fridericus: De cortice cascarillæ ejusque
in singulis in medicina virtus.
19. Hoffmannus, Fridericus: De scorbuti vera origine indole
ac curatione
20. Funckerus, James: De purpura alba maligna et benigna
sive chronica.
21. Funckerus James: Dissertatio in an. medica, qua exemplo
plethoræ demonstratur, quod bonus theoreticus bonus quoque
sit practicus.
22. Funckerus, James: De humorum spissitate sine multorum
morborum causa.

23. Kesselring, Johannes Henricus: *Historia et examen
methodi Fundationum administrandi. Lithotomian*
24. Prof. Godefridus: *Matheris philologicae filia, non
mater.*
25. Prof. Godefridus: *De abrogato et abrogante.*
26. Rossmann, Andreas Elias: *De exceptionibus juris gen-
tium in negotiis pacis agit simulque recitationes
suas legemales indicit.*
27. Schultz, Johann Heinrich: *Vindicationsschrift zu literar.
Collegio privato über die Natur-Wissenschaft und die
Verus & erkantende Griechische u. Römische Alterthümer.*
28. Schulze, Franz Henricus: *De Lithiasi sinistra quam
dextra reni magis infesta.*
29. Sommerg, Christian: *Specimen inang. med. exhibens Dyse-
teriam ejusque causationem observationibus ac curulis
vltis adornatam.*

G. 19. num. 7. P. 3.

13

PROGRAMMA IURIDICVM
DE
BROCARDICO:

*1738
49a
10*

ILLIQVIDI CVM LIQVIDO
NULLA EST COMPENSATIO,

Ad L. ult. §. 1. C. de Compensat.

VVLGO:

Geld vor, Recht nach,

P. 43.

QVO
DISPUTATIONES SABBATHINAS
PVBLCAS
INDICAT

ET
AD EAS AVDIENDAS
PATRONOS ATQVE FAVTORES,
QVA DECET OBSERVANTIA,
INVITAT

D. IOANNES TOBIAS CARRACH

IURIVM PROFESSOR PVBLCVS ORDINARIVS
ET ASSESSOR SCABINATVS REGIL

HALAE MAGDEBVRGICAE

TYPIS IOAN. FRIDERICI GRVNERTI ACAD. ET SENAT. TYPOGR.
RECYS. ANNO MDCCXXI. (5)

PROGRANM VON DER
KONIGLICHEN UNIVERSITÄT
ZU HALLE
AM 17. SEPTEMBER 1794
VON
D. JOHANNES PETERUS CARSTEN
PATERMANN
D. JOHANNES PETERUS CARSTEN
PATERMANN
D. JOHANNES PETERUS CARSTEN
PATERMANN
D. JOHANNES PETERUS CARSTEN
PATERMANN

1794

Q. D. B. V.

§. I.

Antiqua non solum apud Romanos regularum iuris fuit autoritas: sed in Germania etiam hodie a multis magni habentur sententiæ iuridicæ, quæ a BURCHARDO Episcopo Wormatiensi, qui sec. XI. floruit, dicuntur Brocardica, STRAVCH *Amœnit. Iur. Can. Eclog. VI. cap. 6.* Nec omnino res erit reprehendenda, præsertim in ICTIS forensibus, quos oportet plurima ex memoria exponere; cum tamen insignem legum molem vix sustinere possit hominis memoria: cur itaque brocardica axiomata iuris contentia non deberent subuenire, vbi memoria defecit? Neque vero dissimulandus est eiusmodi

A 2

sen-

sententiarum abusus, quem cum DVARENO
Comment ad L. 1. §. 4. D. de V. O. CUVIACIO *in*
Papinian. ad L. 4. D. de Usur. THOMASIVS
Diss. de Fatuit. brocard. caus. fatua excus. a dol.
cap. 1. notavit: sæpe enim loco iustarum regula-
rum circumferuntur obscuræ, inadæquatæ imo
falsæ positiones, quæ, quo fertiliores sunt conclu-
sionum, eo plures gignunt errores. Idcirco ad-
hibenda sunt brocardica cum duplici cautione
PAVLI *in L. 1. D. de Reg. Iur.* vt eorum veritas
& autoritas ex ipsis legibus harumque valore &
veris iurisprudentiæ principiis æstimetur, & in
applicatione omnes circumstantiæ rite confide-
rentur, an regula ad eas pertineat. Eodem ex-
amine indiget tritum dictærium: *Illiquidi cum*
liquido nulla est compensatio: MARTINI *Comm.*
ad Tit. 39. §. 1. n. 269. & Tit. 45. §. 12. n. 34. Ord.
Iud. Sax. de quo paucis hac præfatione exercitii
cuiusdam disputatorii tractabo.

§. II.

Dubio caret, quod compensatio, quæ
est debiti & crediti mutui inter se contributio,
Iure Rom. recentiore obligationem non demum
ope exceptionis sed ipso iure tollat, ita vt non
opus sit debitori, cui creditor ad idem obliga-
tus

tus factus est, ius compensandi & facultatem inde contra creditorem excipiendi a pratore impetrare, neque conuentione mutua cum creditore de hac re indigeat, verum ipso momento, quo creditor debitori suo idem debere incipit, eius creditum & actio pro concurrente summa extinguitur §. 30. *Inst. de Act. L. ult. C. de Compens.* & effectus solutionis vtrimque incipiant: vnde quod ommissa compensatione solum tanquam indebite solutum condici potest *L. 10. §. 1. D. de Compens. L. 30. D. de Cond. Indeb.* FRANTZKIVS *ad Tit. D. de Compens. n. 8.* Eadem præcepta in Germania quoque obtinere, eo minus dubium, quo magis compendiosa hæc solutio æquitati naturali congrua est; cum dolo quis petat id, quod mox restitutus est: sicuti iam CAROLI M. tempore Germanos naturalia hæc principia secutos esse, ex *Caroli M. Capitul. Lib. VII. cap. 224.* probauit & a dubio ex *Iure Sax. Prou. Lib. III. art. 12* desumpto vindicauit SCHILTER *ad ff. Exercit. XXVIII. §. 16.* Antiqui autem iuris Romani fabulæ de negotiis & actionibus bonæ fidei atque stricti iuris distinctis, ac diuersus aut ipso iure ciuili, aut ope exceptionis, a pratore contra obligationem iure ciuili stricto adhuc inique durantem impetrandæ, credita & actio-

actiones tollendi modus in Germania nunquam obtinuit.

§. III.

Quoniam autem compensatio factum supponit, unde mutuum debitum & creditum exortum: ideoque debitor, nihilominus coram magistratu conuentus, actorem compensatione repulsurus omnino tenetur, factum illud, & quod ius actoris inde mutuo credito nato extinctum sit, in iudicio allegare, adeoque exceptionem compensationis coram magistratu, qui eam vaticinari nequit, deducere; cuius exceptionis fundamentum in facto consistens, si negetur, reus, uti in cæteris exceptionibus, probare debet: quo facto tamen non demum a tempore oppositæ aut probatæ exceptionis, sed statim ab eo momento, quo creditor debitori iterum obligatus existit, solutionis effectus compensatio habet per §. 2. Equidem IMPERATOR IVSTINIANVS voluit, *ut compensationes obiiciantur, si causa, ex qua compensatur, liquida sit, & non multis ambagibus innodata, sed possit iudici facilem exitum sui præstare, quod pluribus in L. ult. §. 1. C. de Compensat. legere poteris. Huius legis summulam Corpus Iuris Glossatum non solum*

solum hoc modo profert: *Debiti ad debitum admittitur compensatio. Fallit in tribus casibus, scilicet, quando debitum petitum est liquidum, exceptio autem obscura &c.* sed etiam exinde formatum est brocardicum: *illiquidum cum liquido nulla est compensatio*; vt hoc casu locus sit parcemix Germanicæ: Geld vor, Recht nach.

§. IV.

Verum enim vero hæc *Lex vlt. C. de Compens.* non hodie demum dubiis ansam dedit: nam, vt transeam *CVIACIUM Lib. VIII. Obs. XVI. ex L. 22. D. de Compens. & L. 3. D. de Tut. & ration. distr.* quas §. seq. accipiemus, colligentem, ac si *IMPERATOR* nihil noui constituisset, varie de ipsa legislatoris voluntate, & ad quos casus pertineat, disputatum est. Sic quidam hanc legem restringunt ad casum, si reus, qui intentionem actoris negauit, conuictus tamen compensatione se tueatur. Audiendum vero reum esse censent, si intentionem actoris confitens compensationem obiciat: quia 1) alias posset aduersarius interim desinere soluendo esse, & 2) posset debitum naturale esse, quod non actione, sed compensatione impetrandum, 3) præterea que actorem ab onere probandi releuans ipse ab eodem releuandus esset. *vid. cum Glossa BRVN-*
NEM.

NEM. *ad cit. L. ult. n. 7.* Verum præterquam quod in hac lege actoris intentionem confitenti conditio melior quam neganti concessa non appareat, atque huic exceptio compensationis absolute non sit denegata, adhuc rationes duæ priorres ex BRUNNEMANNO prolatae tam ad reum negantem quam confitentem spectant, & primæ rationi per cautionem, secundæ per conditionem indebiti *vid. §. 2.* satisfieri potest: postrema ratio autem aperte falsa & a re aliena est; sic porro ipse BRUNNEMANNVS *cit. loc. n. 8.* iterum cum *Glossa* totam rem committit iudicis arbitrio. Sane debitum litigiosum a reo intentionem actoris quoque negante in compensationem deduci posse, satis liquet ex *L. 8. & 16. §. 1. D. de Compens. L. 2. 5. & 6. C. eod.* quantumque temporis spatium apud Romanos indultum fuerit, ad exceptionem compensationis liquidam reddendam, facile colligere licet argumento a fisci causâ fauorabiliore ad causas priuatorum deducto ex *L. 46. §. 4. D. de Iure fisci:* cum bimestre spatium, ad hanc exceptionem contra fiscum probandam, reo concessum sit.

§. V. notitia sequitur
Equidem *cit. Legis ult. C. de Compens.* intentio huc redire videtur. Antiquo Iure Romano

mano compensationem tantum locum habuisse in iudiciis bonæ fidei, plane autem non in iudiciis stricti iuris, sed in his ex constitutione MARCI eam demum admissam fuisse opposita exceptione doli ex §. 30. *Inst. de Action.* palam est, & latius docet CVIACVS *cit. loc.* quin IDEM ex L. 4. 6. & 21. *D. de Compens.* colligit, quod tandem inter prudentes constiterit, & ab IMPERATORE ALEXANDRO SEVERO L. 4. *C. eod.* atque postremo a IVSTINIANO L. ult. *C. eod.* confirmatum sit, compensationem ubique ipso iure fieri. Cæterum exceptiones peremptoriæ in iudiciis bonæ fidei quandocumque opponi poterunt, quæ in iudiciis stricti iuris ante litis contestationem proponendæ & post eam probandæ erant. Exæquata itaque compensandi facultate in bonæ fidei & stricti iuris iudiciis, compensationis exceptio quoque in quouis iudicio quandocumque opponi quod posset, sequebatur. Ne tamen hoc iure nouo in protractionem litium abuterentur rei, voluit IVSTINIANVS *cit. L. ult.* vt eiusmodi exceptionem, si non antelitis contestationem sed demum post eam in fine litis sit opposita, iudices hoc casu non attendant, sed *stricto iure* antiquo vti debeant, *alii iudicio compensationem reseruando, si ambagibus*

B

multis

multis innodata maiorem & ampliorem exposcat indaginem, seu iuxta §. 30. Inst. de Action. si iure aperto non nitatur. Hæc verba quidem ad modum probandi compensationem necessario non pertinent, sed de qualitate debiti compensandi ex futuro euentu dependente, adeoque incerta, possunt intelligi; quæ etiam est sententia *L. 22. D. de Compens. & L. 3. de Tut. & rat. distr.* quas *supra §. 4. ex CUIACIO citavi conf. GOTHOFRED. ad cit. Leg. 3.* Quin licet IMPERATOR quoque simul ad ipsum exceptionem probandi modum respexisset: dubito tamen, num ambagibus litis obuiam iuerit; qui potius ambigua & nimis indeterminata lege vago & illimitato arbitrio iudicum rem committens incertitudini iuris & ambagibus ansam dedisse videtur.

§. VI.

Ita Romanæ legis incertitudo indeque exsculpta ICTorum regula vulgaris eo minus commoda est foris Germanicis, quo minus compensationem ex Romano Iure didicerunt Germani *vid. §. 2.* aut ex illo eam haurire opus est, atque quo magis fori Romani processus in multis nobis ignotus vel certe parum aptus est. Quam incertum præterea in ipsis foris Germanicis sit, quid in continenti liquidum, quidue altio-

altioris indaginis, dixi *Dissert. de Exception. lit. ingress. impedientibus &c. §. 13.* Quousque itaque compensationis exceptio tanquam liquida obiici queat, aut tanquam illiquida ad aliud iudicium reiicienda sit, ex propriis principiis ipsius processus Germanici & secundum relationem ad eum procedendi modum, quo tractatur actio, cui compensatio obiicitur, erit diiudicandum. Videlicet I) si conuentio ab actore intentata summario processu, vtpote cambiali, executiuo, alioque tractatur, compensatio quemadmodum admitti & summariter de ea doceri debeat, statuendum est ex indole cuiusuis harum causarum & summarii, quo quælibet tractanda, processus qualitate ordinationibus processualibus cuiuslibet loci specialius determinata, atque pro modo reliquas exceptiones in his causis disceptandi. II) Quodsi actio ordinario processu examinetur, tunc quidem compensationis exceptio ante lit. cont. obiecta attendi non poterit, sed post eam reiicienda est, per deducta *cit. Diss.* Si vero III) in processu ordinario lit. contestationi ista defensio adnectetur, ea audienda est, siue reus actoris intentionem per omnia confessus fuerit, siue eam penitus negauerit, siue litem partim affirmando, partim negando contestatus fuerit, quocunque

cunque medio & modo solenniore probandi indigeat exceptio, aut quocunque probandi medio reus intra ordinarium terminum probatorium vti velit *conf.* BEYER. *Delin. Iur. Ciu. ad Pand. Tit. de Compens. posit. 32. sqq.* CARPZ. *P.I. Const. VIII. Def. 13 & 14. n. 6.* Nulla enim subest ratio, vnde hæc exceptio deterior esse debeat aliis peremptoriis, cum tamen litem non magis remoretur. Hinc non solum de Iure Saxonico cum Notis ad STRAVCHII *Dissert. XVII. ad Ius Iustin. Thes. X.* sed etiam de processu communi ita tenendum est, vtpote cuius principiis dicta conueniunt. IV) Idem illud quoque obtinebit, licet quidem lit. contestationi subnexa non fuerit; attamen si denuo emergens ante sententiam, aut V) quidem post sententiæ pronuntiationem, sed in secunda instantia vi beneficii *Legis 4. C. de Tempor. appellat.* proponatur hæc exceptio: vtroque enim hoc casu ordinaria probatione eam deducere, nulla prohibet ratio. VI) Plane aliud est, si demum post rem iudicatam executioni compensatio obmoueat. Nam quæ tunc exsurgunt controuersia aut oggeruntur exceptiones ad instar processus summarii sunt expediendæ; idque eo magis, quo maior calumniandi suspicio nunc exoritur: quapropter
re-

repetenda sunt dicta *num. I.* Denique VII) etiam si hoc & sub *num. I.* relato casu de exceptione compensationis summarie doceri nequeat, eaque alii iudicio referuetur & tandem per reconventionem deducatur: nihilominus tamen effectus compensationis nunc demum probatae non ab hoc tempore, sed ex eo momento, quo creditum natum est, cœpisse, aestimari debent *per §. 2. & 3.* Satis ex his constabit, quæ sit virtus brocardici nostri, & quomodo hæc regula vitietur; plura addere, instituti ratio non permittit: sed restat, vt exponam de negotio, cui præmittenda fuit hæc præfatio.

§. VII.

Annus abhinc est, cum *programme de Sorite fallaci* commendarem simulque indicem publicum exercitium disputatorium. Res successit feliciter, & instituti vtilitate in imitationem laudabilem accensi sunt Iuvenes Nobilissimi Iurium Cultores ab industria, eruditione, quam ætas exigit, & probitate commendandi

DN. IOHANNES ERNESTVS REIMERS,
Halenfis Magdeburgicus.

DN. IOH. ANDREAS PFANNENSCHMID,
Quedlinburgensis.

B 3

DN.

XIV

DN. FRIDERICVS IVLIVS SPECKHVN,
Magdeburgensis.

DN. CHRIST. GVILHELMVS KORNMANN,
Magdeburgensis.

DN. IOH. AVGVSTVS FRAVENDORFF,
Custrin. Marchicus.

DN. IOHANNES SAMVEL WILCKE,
Züllichouienfis Silesiacus.

qui idem exercitium me præside postularunt. Suafor his fui, vt ipsi occasione Institutionum Imperialium theses in chartam conuicerent ex cathedra publica defendendas, in quibus eligendis libertatem concessi autoribus, quo facilior, pro viribus cuiusuis, sit disputatio, non ostentandi, sed profectuum excolendorum causa in publicum prodeuntibus. Igitur per præsens semestre æstiuum quouis die Sabbathi post *horam primam pomeridianam* in Auditorio Iuridico, *auf der Wage*, disputabunt, quos & quo per sortem assignato ordine recitau: cuius negotii initium erit leh. Iuu. die XIV. Iunii a. c. Quam obrem PATRONI & FAVTORES, vt sua præsentia animos Iuuenum egregiorum magis accendant, ea, qua par est, obseruantia etiam atque etiam rogantur. Dab. Halæ Magdeb. die X. Iunii
Anno MDCCXXXVIII.

Thef.

THESES

Occas. Proemii & Lib. I. Tit. I. vsque ad VIII. Inst.

QVAS PVBLICE DEFENDET

AVCTOR

IOHANNES ERNESTVS REIMERS

HALENSIS MAGDEBVRGICVS.

Thef. I.

Non laudanda est iurisprudencia forensis, quæ in conficiendis instrumentis publicis postulat inuocationem nominis diuini occas. Recest. Imp. 1512.

II. Nulla prærogatiua officialium militarium ante ordinem ciuilem, nec huius ante illos ex Pr. Procem. Inst. probari potest.

III. Partitio Institutionum in quatuor libros magis ab Imperatore ex necessitate, quam animo deliberato facta est. Merito igitur negligendæ sunt ineptiæ commentatorum in hanc materiam.

IV. In scribendis legibus & codicillis recte prohibentur scripturæ compendia, quæ pariter fieri non solent in curiis & cancellariis.

V. Iustitia personæ, quæ a Triboniano definitur, plane ad ius ciuile non spectat & definienda ac tractanda potius est iustitia actionis, utpote quæ est qualitas, secundum quam actio vel præcepta vel licita est.

VI. Sine lege actiones, neque bonæ, neque malæ, neque iustæ neque iniustæ sunt.

VII. Non satis illorum opinio fundata est, qui vnicuius iuris præceptum esse aiunt: *Neminem læde.*

VIII. Hæc tria iuris præcepta: Honestè viuere, neminem lædere, suum cuique tribuere, non ad solam Iurisprudentiam, sed & ad Theologiam & Philosophiam, quatenus ad bene beateque viuendum viam parant, pertinent.

IX. Infantes expositi, quorum parentes ignorantur, non spurii, sed legitimi esse præsumuntur.

X. Seruus sine domino esse nequit: nec contrarium probatur, quod seruus hereditarius nullius sit in dominio.

XI. Manumissoris animus fraudandi creditores præsumitur

C.

fumitur ex re: quapropter sufficit, alienatorem scire, se
soluendo non esse tempore alienationis, aut alienando non
manere soluendo.

XII. Ius asyli præter rationem extensum fuit.

THESES

Occas. *Lib. I. ad Tit. IX - XII. Institutionum*

AB AVCTORE

IO. ANDR. PFANNENSCHMID

QVEDLINEBURGENSI

PVELIGE DEFENDENDAE.

Thes. I.

DE iure Romano patria potestas erat dominium Qui-
ritarium in corpus & bona liberorum soli patri
competens. De iure Germanico autem, principia
iuris naturalis sectante, est imperium in liberos competens
ob educationem & alimationem. Qua de causa paren-
tibus in liberos nil competit nisi modica castigatio, delicta
vero magistratui relinquenda.

II. Ex his etiam patet, plures effectus patriæ potesta-
tis Romanæ in Germania cessare.

III. De iure Germ. liberi a potestate patriæ liberantur
simulac separatam instituunt æconomiam, inuito etiam
patre, quod secus erat I. R.

IV. In Germania separatam æconomiam liberi insti-
tuunt matrimonium contrahentes.

V. Vsfusfructus parentum in bonis liberorum iure
Germ. provenit ex tutela. Errant itaque I. Cti ex iure Rom.
illum deriuantes.

VI. Vsfusfructus quippe Romanorum patrius est reli-
quus ex iure acquirendi patris per filium.

VII. Definitio matrimonii, quam Tribonianus in §. I.
Inst. de patr. potest. suppeditat, minus recta est; dicendum
potius, quod matrimonium sit societas maris & feminae
sobolis procreandæ mutuique adiutorii gratia inita se-
cundum solennia legibus præscripta.

VIII. De iure Germ. ius connubiorum non est præ-
rogatiua status civilis, sed quisque, siue liber siue seruus fue-
rit,

rit, verum ac constans contrahit matrimonium, nec obtinet distinctio Rom. inter connubium, quo ciues Romani, matrimonium, quo peregrini, & contubernium, quo serui gaudebant.

IX. Liberi matrimonium contrahentes de iure Nat. ex regulis decori parentum consensum impetrare tenentur, quæ regulæ legibus positivis passim confirmatæ.

X. Hinc parentum consensum consistorium quandoque supplere potest.

XI. Castratus verum matrimonium inire non potest.

XII. Legitimatio de iure Rom. in fauorem patris primario introducta est.

XIII. Adoptiones & arrogationes in Germania raro occurrunt, cessantibus rationibus.

XIV. In vnione prolium nil nisi pactum parentum requiritur.

XV. Vnio hæc, quam ICti quidam sub nomine adoptionis Germanicæ venditant, vna cum adoptione Rom. antiquis moribus Germanicis ignorata fuit.

XVI. Plures modi Rom. soluendi patriam potestatem apud nos extra vsum sunt, & norandum venit axioma: cessante causâ potestatis patriæ, cessat & ipsa potestas.

XVII. Emancipatio ad certum actum expediendum; quam ICti quidam effinxerunt, plane nullius momenti est.

THESES

Occas. Tit. XIII. ad XXII. Lib. I. Instit.

PVBLCIE DEFENDENDAE

AB AVCTORE

FRIDERICO IVLIO SPECKHVHN

MAGDEBVRGENSI.

Thes. I.

TVtela est munus publicum.

II. Diuiditur I. R. in testamentariam, legitimam & dariam. Sed I. G. lis de hac diuisione frustranea est.

C 2

III.

III. Tutor testamento datus confirmatione indigens
I. R. pro testamentario est habendus, non pro datiuo.
I. G. nihil refert.

IV. Posthumis testamento tutor dari potest.

V. Valde controuertitur, quis posthumus dicatur?
Sunt, qui eum dicunt posthumum, qui post testamentum
conditum nascitur: & sunt, qui eum posthumum dici con-
tendunt, qui post defunctum patrem in lucem editur,
quibus assentior.

VI. Seruus proprius sine libertate testamento tutor
datus tacite directam accipit libertatem I. R.

VII. Tutor Rom. datur personæ, non causæ: secus se
haber in Germ. mit dem Vermund.

VIII. Deficiente testamentario tutore, proximi agnati
ad tutelam vocantur.

IX. Intuitu tutelæ quis pro parte testatus, pro parte in-
testatus decedere potest.

X. Quo ordine defertur hereditas, eodem etiam or-
dine legitima tutela.

XI. Legitima parentum tutela Iur. Rom. & Germ.
non est eadem.

XII. Maximam & mediam capitis deminutionem
passi personæ esse definiunt I. R. Sed I. G. capitis deminutio
exigui est usus.

XIII. Dignitatis priuatio non inducit capitis deminutionem.

XIV. Minores XXV. annis a tutela datiuæ & legitima
prorsus excluduntur. Quod contra in testamentaria.

XV. Magistratui tutoris datio, quæ ex L. Atilia descendit,
non competit, nisi speciali lege concessa: I. G. ordinaria
iurisdictioni, etiam inferiori, regulariter coheret.

XVI. I. R. post pubertatem tutores rationes reddere
tenentur: I. G. quotannis.

XVII. Tutoris autoritas non est necessaria, si pupillus
conditionem suam reddit meliorem.

XVIII. Pupillus contrahens sine tutore non obligatur
ciuilitur, licet naturaliter quandoque.

XIX. Contractus bilaterales a pupillo sine tutore initi
sunt.

funt claudicantes: quos, si pupillus velit impleri, ipse vt impleat, necesse est.

XX. Autoritatem tutor interponere nequit, si inter ipsum & pupillum aliquid gerendum.

THESES

Occaf. Tit. XXII. & feqq. vsque ad f. L. I. Inf.

PVBlice DEFENDENDAE

AB AVCTORE

CHRIST. GVILIELMO KORNMANN

MAGDEBVRGENSI.

Thes. I.

Venia ætatis iuri N. conueniens, eamque concedendi facultas est penes Germ. principes? conf. ILL. DN. a LVDEWIG. *opusc. de ætat. legit. pub. & mai. c. 9. probl. 11.*

II. Capitis deminutio, licet maxima, I. G. tutelam minime tollit. Quamuis, ad talem vel similem pœnam, capitis deminutionem I. R. efficientem, condemnatus vt remoueat, alia suadeat ratio.

III. I. G. finita tutela tutor pro administratione præmium petit iure perfecto.

IV. I. G. cessat distinctio inter puberes & maiores, quos communi vocabulo appellamus: die zu ihren (männlichen) (voigtbaren) Jahren gekommen. Loco tutorum & curatorum I. R. distinctorum I. G. vtimur non sine ratione vocibus: Mutt dius, Vormund, Gerhaber, synonymis.

V. I. G. tutor non tenetur satisfacere vel alio modo cauere.

VI. Causæ excusandi a munere tutelæ I. R. non ineptè diuiduntur in necessarias & voluntarias. Sed I. G. distinctio hæc cessat.

VII. I. G. omnes causæ excusandi simul proponendæ.

C 3

VIII.

VIII. I. G. tutelæ iam susceptæ, non ex numero, sed ex onere, excusant a noua subeunda.

IX. I. G. literarum expers non omnino vacationem meretur a munere tutelæ.

X. I. G. milites superioris ordinis volentes ad tutelam admittendi.

XI. I. G. marito ipso iure cura vxoris defertur. *Et wird ihr ehelicher Voigt.*

XII. Curator mulieris est improprie sic dictus.

XIII. I. G. non singulare ius est, quod mulieres ad accusationem suspecti admittantur. Ius enim standi in iudicio iis iure ordinario competit.

XIV. I. G. non tenetur tutor ad confirmationem iudici se offerre ante citationem, nec ideo fit suspectus. Multo minus incumbit illi damni, hac mora bonis pupilli illari, restitutio.

XV. I. G. Magistratus in arbitrio est, confirmationem tutori dare vel denegare. Et confirmationem efflagitans, suspectus est.

XVI. I. G. tutor remotus, licet ob dolum, non tamen fit infamis. *conf. THOMAS. not. ad ff. tit. de his qui notantur infamia.* Et formula, quam in foris G. sententiæ adicere solent: *seiner Ehren unbeschadet*, superflua est.

THESES

Occas. *Tit. I. & II. Lib. II. Inst.*

QVAS DEFENDET

AVCTOR

IOH. AVGVSTVS FRAVENDORFF

CVSTRIN. MARCHICVS

Thef. I.

ADres communes, quarum vsus omnibus hominibus a natura concessus, cum Imperatore nostro & Grotio littora maris sunt referenda, immo & mare ipsum, Seldeno frustra refragante.

II. Ce-

II. Cenotaphium non est locus religiosus.

III. Vfus doctrinæ de rebus diuini iuris exiguus inter protestantes aut plane nullus est.

§. IV. In occupatione tanquam attributum essenziale requiritur corporalis adprehensio.

V. Seruitutem gentium iuri siue naturæ non contrariam esse, iudicamus.

VI. Male a commixtione pecoris ad frumenti commixtionem argumentatur Tribonianus.

VII. B. F. possessor fundi fructus, perceptos sibi acquirit: extantes nondum vsucaptos verus sibi vindicat dominus.

VIII. Qui fundum alienum m. f. possedit, fructus restituit & perceptos & quos percipere dum potuisset neglexit.

IX. Thesauri acquisitio tam ad inuentionem quam ad accessionem I. R. refertur.

X. Res incorporales tradi non possunt.

XI. Res corporales sunt vel mobiles vel immobiles. Classi posteriori accensendæ res vsui perpetuo & certo loco destinatæ, e. g. eiserne Vieh ꝛc.

THESES

Occas. *Lib. II. Inst. a Tit. III. ad IX.*

AB AVCTORE

IOHANNE SAMVELE WILKE

ZÜLLICHOVIENSI - SILESIACO

PUBLICÈ DEFENDENDÆ.

Thef. I.

Seruitutes rusticæ & vrbanae a prædiis dominantibus nomen trahunt.

II. Prædia ipsa vero non a loco, sed ab vsu dicuntur.

III. Seruitus oneris ferendi, qua paries a domino fundi seruiantis rescindendus, iure Rom. anomala, iure G. talis non est.

IV. Ser-

IV. Servitus personalis est, ubi fundus seruit personæ.

V. Vsfufruæarius vitur re uti est: hinc eam immutare nequit.

VI. Resoluto iure vsufruæarii resoluitur ius eius, cui vsufruæus cessus.

VII. Minus habet, qui vsu, quam qui vsufruæum habet.

VIII. Habitatio plus est quam vsu ædium, minus quam vsufruæus.

IX. Vsfucapio introducta est primario ad certitudinem dominiorum.

X. Præscriptio potius in negligentia pœnam concessa videtur.

XI. Res sacra & religiosa contra iuris Rom. principia Germ. iure recte vsucapiuntur.

XII. Præscriptionem immemoriam tanquam ens obscurum merito reicio.

XIII. Donatio perperam ad modos acquirendi dominium ciuiles refertur.

XIV. Acceptatio expressa donatarii ad donationis valorem haud requiritur I. R. recentiore & G.

XV. Mortis causa donationes veteribus Germanis plane fuerunt interdicta.

XVI. Fundum dotalem maritus I. G. valide alienat, cessante ratione Romana.

XVII. Pignus recte definitur per ius in re debitoris creditori concessum in securitatem crediti.

XVIII. Peculia Romana vix videntur applicabilia in Germania.

XIX. Multum interest inter acquisitionem R. per seruos & G. per homines proprios.

XX. Testamenti factio Germanis olim prorsus fuit ignota.

THESES

Occaf. Tit. X. vsque ad XIV. Lib. II. Inst.

PUBLICÆ DEFENDENDÆ

AB AVCTORE

FRIDER. WILHELM. BRANDHORST

POTSDAM. MARCH.

Thef. I.

Testamentum est vltima voluntas legitime declarans heredem directum.

II. Sed in Germania Testament etiam denotat codicillos.

III. Quemadmodum quoque Erbe non raro indigitat quemuis, qui occasione mortis alicuius aliquid lucratur.

IV. Testamenta non sunt Iuris Naturæ.

V. Imaginaria est æquitas atque pietas, ex qua nonnulli testamenta commendant: nec obst. Iesaiæ cap. XXXVIII. vers. 1.

VI. Testamenta sunt pestis Germaniæ.

VII. Seruis Germanicis facultas testandi non omnino deneganda est.

VIII. Hinc testamenta eorum, qui apud hostes sunt, valebunt citra fictionem iuris postliminii & Legis Corneliæ, & licet tales sint serui.

IX. Iure Romano nemo decedere debet pro parte testatus & pro parte intestatus: quod Iur. Germ. nihil noui est.

X. Seruus, qua talis, in Germania heres esse potest, & hereditatem sibi acquirit.

XI. Heres solus in re certa institutus non statim totam hereditatem nanciscitur in Germania.

XII. Valet heredis institutio in diem iure fideicommissi.

D

XIII.

XIII. Contenta *Legis 88. §. fin. D. de legat. II.* ad testamenta Germanica admodum apta sunt: indeque ad effectum codicillorum euentualium absolute necessaria non est clausula codicillaris.

THESES

Occas. *Institut. Lib. II. Tit. XV-XIX.*

QVAS PVBLICE DEFENDET

AVCTOR

IO. ANDR. PFANNENSCHMID

QVEDLINBVGENSIS.

Thef. I.

Directe substitutus nihil accipit, si heres priore loco institutus hereditatem ipse adeat.

II. Fideicommissarie substitutus tunc demum accipit hereditatem si heres priore loco institutus eam adeat.

III. Directe substitutus non patitur detractionem Falcidiae, bene tamen fideicommissarie substitutus.

IV. Quoties testator ultra annos pubertatis substitutionem extendit, toties hoc respectu fideicommissum subesse praesumitur.

V. In substitutione militari filius post pubertatem decedens Trebellianicam non detrahit de bonis a patre acceptis substituto restituendis.

VI. De I. R. solus pater sub praetextu & forma substitutionis filio condere poterat testamentum. De I. G. nulla ratio superest, quare non etiam mater id facere possit.

VII. Pater pupillariter substituendo duplex quasi condit testamentum.

VIII. Clausula derogatoria & iuratoria vltimae dispositioni inserta non impedit, ne testamentum posteriore rumpatur: nemo enim sibi ipsi legem dicere potest.

IX.

IX. Testamentum solenne maximam partem nuda reuocatione ante decennium elapsum reuocari potest, scilicet quoad legata & fideicommissa; imo & heredis institutio directa aliquando etiam minus solenni reuocatione maximam partem euertere potest vi fideicommissi.

X. Testamentum inofficiosum est, in quo is, cui debetur legitima, ab ea prorsus exclusus est per exheredationem rite, sed iniuste factam.

XI. Querela inofficij non datur, si aliud remedium competat.

XII. De I. R. heredis institutio directa erat essentialis testamenti sine qua subsistere non poterat. In Germania dicitur etiam Testament, & valebit dispositio vltima, in qua heredis institutio omissa.

THESES

Occas. Tit. XX. vsque ad f. Lib. III. Instit.

PUBLICE DEFENDENDAE

AB AVCTORE

FRIDERICO IVLIO SPECKHVHN

MAGDEVRGENSI.

Thef. I.

Verborum significatus, circa quos enucleandos constituendosque iuris archirectus Tit. de legatis maximopere est sollicitus, I. G. parum aut plane non attendendi, sed linguae Germ. indolis potissimum habenda est ratio.

II. Legato debito creditori, ius debitum petendi extinguitur, si creditori legatum solutum sit.

D 2

III.

III. Principi ex testamento imperfecto legata non debentur: cuius rei ratio tamen vera non est, quam profert *f. fin. Inst. quib. mod. testam. infirm.*

IV. I. G. in quibusdam locis vxori dos prælegari non potest.

V. Captiuis atque Iudæis I. G. valide legari debet.

VI. Inutilis ac nullius plane momenti est eorum sententia, qui in re coniunctis non iuri accrescendi, sed iuri non decrescendi locum esse asserunt.

VII. Exiguus est vsus practicus dispositionis Instit. quod, re aliena legata, legatario incumbat probatio, defunctum sciuisse, se rem legare alienam.

VIII. Quæ de pretiis seruorum *tit. de lege Falcidia* disponuntur, falso applicantur ad equos in funeribus nobilium duci foliros.

IX. Valet fideicommissum heredi præsentis impositum, etsi hic testatori non assenserit vel contradixerit.

X. Licet de restamenti validitate iudicio agatur; legatarius tamen legatum petere potest. *L. f. Cod. de Her. pet.*

XI. Heredes ab intestato valide grauari possunt fideicommissio.

XII. Liberi vel parentes fideicommissio onerati & legitimam & Trebellianicam deducere nequeunt I. R. vsu fori G. certo respectu queunt.

XIII. Rogatio testium in codicillis non est necessaria; sed sufficit, si illi fortuito interuenerint.

XIV. Codicilli etiam sceminis testibus adhibitis subsistunt.

THESES

Occas. Lib. III. Inst. tit. I. vsque ad XIV.

CONSCRIPTAE

QVARVM DEFENSOR ERIT

AVCTOR

CHRIST. GVILIELMVS KORNMANN

MAGDEVRG.

Thef. I.

Frustra IVSTINIANVS *lib. III. Instit. tit. 2. §. 3.* vindicem naturalis æquitatis se iactat in eo, quod successione, masculis antea tantum indultam, cum fœminis quoque communicauerit. Meo iudicio eadem hic fauoris ratio erga sexum fœmininum, quæ supra *lib. I. tit. 6. §. 7. & tit. 7. eod. lib.* fuerat in manumittendos. I. G. igitur prudentissime huc vsque in quibusdam locis fœminæ successione in bona hereditaria & feudalia interduntur.

II. In successione ab intestato sedulo distinguendæ sunt quæstiones: quis succedat, & quomodo succedendum.

III. I. G. inter collaterales quoad quæstionem: *quis?* simpliciter quondam obtinuit & in quibusdam locis adhuc obrinet regula: proximior excludit remotiorem cum declaratione: *halbe Geburt schreitet fort in ein ander Glied*: quoad quæst. *quomodo?* in capita semper valuit successio, so viel Mund, so viel Pfund.

IV. Ius representationis est singulare beneficium contra iuris ordinarii regulam fratris defuncti liberis ideo concessum, vt personam patris præmortui representent, & hoc modo æque propinqui fiant patruo defuncto ac fratres eius adhuc superstites.

D 3

V.

V. Inde nepotes inter se soli concurrentes iure ordinario auo succedunt, nec opus eis est beneficio repræsentationis.

VI. I. G. cessauit repræsentationis figmentum.

VII. I. G. vnilateralibus magis fauet quam R. disponit enim ita de his: *hatbe Geburt schreitet in ein ander Glied und nimt Erbe in dem nächsten Grad.*

VIII. Est casus, in quo quis ex duplici & adgnationis & cognationis iure, duplicem quoque hereditatis sibi vindicare potest partem.

IX. I. G. priuati recte ineunt pacta successoria.

X. Inde & I. G. simplici pacto hereditatis cuiusdam iuri nuncium mittere licet.

XI. I. G. pacta & contractus non distinguit.

XII. I. R. recte se habet diuisio contractuum in reales, verbales, litterales & consensuales. Nec Caius in *Instit.* dissentit. conf. ILL. DN. a LVDEWIG *diff. de nexu script. & subscript. c. 1. §. 5.*

XIII. Doctrina DD. iuris R. de gradibus culparum est nimis obscura, nec in foris applicari potest ad facta. Ideoque I. G. ius nat. in hac quoque materia sectantes huius doctrinæ indigestum chaos nil moramur. conf. THOMAS. *dissert. de gradibus culparum in contractu præst. c. 2. §. 19.*

XIV. Contractus nominati formulam actionis in Albo prætoris præscriptam habebant sibi propriam, præterquam quod illis speciale nomen sit indultum. Qua propter contractus æstimatorius nequicquam ad illos referendus. I. G. nihil ex hac differentia pender.

XV. Contractus, ad quos perficiendos neque traditione rei, neque verborum, neque litterarum solennibus opus est, sunt bon. fid.

THE-

THESES

Occaf. Tit. XV. & feqq. usque ad Tit. XXI. Inst. Lib. III.

DEFENDENDAE

AB AVCTORE

IOHAN. AVGVSTO FRAVENDORFF

CVSTRIN. MARCHICO.

Thef. I.

Translatio dominii in mutuo obtinet: quicquid rege-
rat Salmafius.

II. Si commodatarius rem commodatam alie-
nauerit, aduersus possessorem b. f. I. G. commodanti rei
vindicatio negatur: in variis locis recentiori iure conce-
ditur.

III. Iurisprudentia Rom. formularis innumeris liti-
bus aditum ad fora veterum præclusit, quæ in hodiernis
vbique obuia sunt.

IV. Absentibus iur. Germ. valide stipulamur.

V. Neque stipulatio inutilis redditur, si stipulans eius
fit iuri subiectus, a quo stipulatur.

VI. In materiam stipulationum multas steriles argu-
tias & subtilitates congescit Tribonianus in Germania nul-
lum usum habentes.

VII. Nullum iuramentum contra LL. valet de ratio-
ne naturali.

VIII. I. G. inter mercatores commendans pro man-
dante habetur: nisi expressa accesserit protestatio.

IX. Personalis exceptio debitoris fideiussori non
prodest.

THE-

THESES

Occaf. Lib. III. Inft. a Tit. XXII. ad XXXVII.

QVAS PVBLICE DEFENDET

AVCTOR

IOANNES SAMVEL WILKE

ZÜLLICHOVIENSI-SILESIACVS.

Thef. I.

Cambium tam proprium quam improprium negotium recentius est.

II. Cambium proprium continet negotium ex permutatione & mandato mixtum.

III. Implementum in contractibus consensualibus ad consummationem contractuum, non ad obligationem demum efficiendam pertinet.

IV. Contractus consensuales omnes sunt bonae fidei.

V. Arrha ad emtionis venditionis substantiam non requiritur, modo de pretio conuentum sit.

VI. Neque pecunia parata (baar Geld) desideratur, sed de pretio fides haberi potest.

VII. Non emtionem venditionem, sed permutationem contrahit, qui in folle pecuniam dat.

VIII. Pluribus eadem res locata illi assignanda est, cui prius tradita est.

IX. Vix est vt obueniatur societas vniuersalis.

X. Inualida est societas, qua alter solus omne lucrum, alter solus omne damnum ferre debet.

XI. Nimium frequentes & vrgentes persuasiones non consilii sed mandati instar censendae.

XII. Licet remuneratio indeterminata promissa, quam vocant honorarium, a iudice in G. id potest determinari.

THESES

THESES

Occaf. *Tit. XXVIII. XXIX & XXX. Lib. III. Inſtit. Juſtin.*

ASSERET AVCTOR

IOAN. FRIDERICVS SCHVLTZ,

STENDAL.

Theſ. I.

Contentioſiſſimæ lites in obligationibus, quæ quaſi ex contractu oriuntur, meo quidem iudicio, faciles ad componendum; inanes tamen I. G.

II. Quaſi contractus ſunt negotia, quæ duas inuicem partes, alteram ex factò, alteram ex lege obligant, ob cauſas honeſtas.

III. Iſtæ autem cauſæ vel ex æquitate descendunt, vel ex utilitate. In vtramque lex vel fingit conſenſum, vel præſumit.

IV. Negotiorum geſtionem etiam decreta naturæ volunt; neque parum intereſt reipublicæ, abſentium rebus provideri.

V. Cenſu negotiorum geſtionis æſtimanda etiam adminiſtratio in rebus pupilli aut prodigi, licet præſentis, at ſine curatore.

VI. Ius Germanicum non indiget ſchemate quaſi contractus in tutelis.

VII. Facti errore ſolutum repeti poteſt, vt indebitum: idemque in ignorantia iuris, vbi patrimonium deminutum.

VIII. Verus videtur eſſe contractus in recepto, quo caupones tenentur, nauæ, cet.

IX. Ius G. non patitur lites excreſcere in duplum aut quadruplum; neque piis cauſis in hoc aliquid indulget ſingulare.

X. Iure G. ſeruus obligationem acquirit domino ex mandatis.

E

XI. In-

- XI. Inuito creditori soluere potest extraneus.
XII. Neque dubitandum, quin etiam pro inuito debi-
tore solui queat.
XIII. Nouante muliere, redditur obligatio prior; sed
pupillo, expirat prorsus.
XIV. Iure G, seruus expromissoris partes valide susti-
net.
XV. Ius G. opus non habet Aquilianæ stipulationis
lusu; sed tollit obligationem, die Quittung.
XVI. Iure G. sufficere deberet in nouatione: wenn
jemand, die Schuld auf sich zu nehmen, versprochen.
-

THESES

Occas. Institut. Lib. IV. Tit. I-V.

QVAS PVBLICE DEFENDET

IO. ANDR. PFANNENSCHMID,

QVEDLINBURGENSIS,

Thef. I.

Delictum in statu reipublicæ est factum lege positua
pcna notatum.

II. In Germ. omnia delicta pro publicis repu-
tantur, partim quod in C. C. C. omnibus delictis publicæ
pcnæ dictatæ sint; partim quod ex I. Can. processus in-
quisitorius receptus sit, vbi iudex ad probabilem denun-
tiationem ex officio causam cognoscere tenetur.

III. Diuisio furti in manifestum & nec manifestum in
Germania exigui vsus erit: effectus enim huius diuisionis,
pcna scilicet priuata, hodie cessat.

IV. Scrutatio domestica in Germania non nisi iussu
iudicis fit. Secus erat apud Rom.

V. Is, qui furtum concepit, der Diebes-Heeler, ordinaria
pcna

pœna furti plectendus, si tantum ex furto participauerit, quantum ad illam requiritur.

VI. Si forsan furtum a parentibus & liberis, item coniugibus, sit commissum, pœnæ ordinariæ locus non est, atque ultra ergastulum non procedendum; immo magistratus ex officio in has personas non inquirit.

VII. Cum in Germania pœnæ priuatæ Roman. receptæ non sint: læsus sola damni reparatione contentus esse debet.

VIII. Et hinc etiam sequitur, totam doctrinam de diuersis capitibus Legis Aquiliæ ad nos applicari haud posse.

IX. Actio iniuriarum æstimatoria tamen in Germania in quibusdam locis ex I.R. recepta est; in quibusdam vero abrogata.

X. Qui iniuriam sibi illatam ad animum non reuocauit, ei non datur actio.

XI. Immo si quis iniuriam ad animum reuocauerit, ex postfacto vero signis perspicuis remissionem iniuriæ declarauerit, actio iniuriarum remissa censetur.

XII. Si iniuriatus cum iniuriante ante motam actionem in gratiam redierit, magistratus leuiorem imponit pœnam.

THESES

Occaf. Tit. VI. vsque ad Tit. IX. Lib. IV. Instit.

PUBLICÆ DEFENDENDÆ

AB AVCTORE

FRIDERICO IULIO SPECKHVHN,

MAGDEBURGENSI.

Thef. I.

Ivr. Germ. actio recte definitur, quod sit medium coram magistratu persequendi id, quod sibi debetur.

II. Frustraneus est interpretum labor sese torquentium

E 2

tium

rium in inueniendo illo casu, cuius Imperator *f. 2. Inst. de Action.* mentionem iniicit; cum ipsa actio negatoria hic innuatur.

III. I. G. omnes actiones sunt publicæ autoritatis.

IV. Actiones dupli, tripli, quadrupli in G. foris cessant.

V. Actioni in factum ex iureiurando extrajudiciali in Germania vix aliquis vsus est.

VI. Idem de constituta pecunia dicendum.

VII. Inter actiones bonæ fidei & stricti iuris hæc etiam erat differentia, quod illæ ab arbitris; hæc vero a iudicibus essent discutiendæ. Conf. ILL. DN. HEINECCII *Antiq. R. tit. de act.* I. G. nullus huius distinctionis actionum est vsus. THOMASIVS *Annot. ad Inst. lib. IV. tit. 6.*

VIII. Arbitrariæ & b. f. actiones non sunt vnus eiusdemque naturæ

IX. Omnes species actionum b. f. *tit. VI. §. XXXVIII.* esse propositas, probari haud poterit.

X. Actio stricti iuris in effectu facile in actionem b. f. conuertere poterat I. R.

XI. I. R. quondam plus petens causâ cadebat. I. G. nihil plus petitiõ efficit, quam vractor in expensâs frustra alteri causâtas condemnetur, saluo præterea ipsi manente iure.

XII. Fundamentum beneficii competentia: est humanitas lege ciuili firmata.

XIII. Liberi ac serui delinquentes propria conuentione tenentur I. G. Cessant igitur moribus noxales actiones.

XIV. Exceptionis SCultri Macedoniani in Germania nullus est vsus. Vid. ILL. DN. A LVDEWIG *Opusc. de Mutuo Diff. VII.*

THESES

THESES

Occaf. Lib. IV. Inft. tit. X. vsque ad XIV. incl.

QVAS PVBLICE DEFENDET

AVCTOR

CHRIST. GVILIELMVS KORNMANN,

MAGDEBVRG.

Thef. I.

IVr. Rom. ipfius domini præfentia in iudicio requirebatur, conf. ILL. DN. HEINECCII *Antiq. R. lib. 4. tit. 10. ff. 2.* quod I. G. fecus, frustra dominium litis fuadente Recept. Imperii, vid. ILL. DN. BOEHMERI *Iur. Eccl. L. I. T. 38. ff. 43.*

II. I. R. procurator differebat ab actore. Formula inde etiam in fora G peruenit, quod tutor folus non conftituat procuratorem, fed actorem.

III. I. R. ad dominium litis transferendum requiritur titulus, quem fuppeditat mandatum, & modus, qui accedit ex litis conteftatione. I. G. procurator tantum indiget mandato.

IV. Satisfatio *Lib. 4. Inftit. tit. 10.* fumitur pro omni cautione.

V. I. R. recte liberatur a fatisfatione de iudicio fifti poffeffor rerum immobilium, licet dominium eius fit reuocabile, vel actor de ipfis iis bonis reo litem mouerit. I. G. cautio ceffat in poffefforibus rerum immobilium.

VI. In prorogata iurisdictione prorogans non tenetur ad cautionem de iudicato foluendo.

VII. Iudex nimia cautione onerans tenetur ad id, quod intereft.

VIII. Cautio delite profequenda fuperflua eft.

IX. I. Can. actiones rei perfecutoria ex delicto contra heredes dantur, licet nihil exinde ad illos peruenerit.

X. Actiones, quæ alias morte expirant, contestatæ ad heredes transeunt.

XI. I. R. exceptiones in sensu strictissimo sunt appendiculæ ex I. N. desumptæ, a prætore formulis actionum ad iudicem pedaneum datis adiectæ, ad elidendam duram actionem civilem.

XII. Inde actionibus b. f. exceptiones ipso iure inesse dicuntur. Contra: in actionibus stricti iuris exceptiones sunt facti; quæ tamen alio respectu dicuntur *iuris*.

XIII. In sensu generali tam secundum Ius Rom. quam Germ. exceptiones sunt defensiones rei per allegationem causarum intentionem actoris excludentium. conf. DN. PRAES. *diff. de vera indole except. legit. ad caus. §. 5.*

XIV. I. G. omnes exceptiones simul in primo termino proponendæ.

THESES

Occas. Tit. XV. usque ad Tit. XVII. Lib. IV. Inst.

QVAS PVBLICE DEFENDET

AVCTOR

IOAN. AVGVSTVS FRAVENDORFF,

CYSTRIN. MARCHICVS.

Theſ. I.

- P**ossessio non est species iuris in re.
II. Possidentes merito prædicantur beati.
III. Reus iuramentum calumniæ detrectans ceu confessus & conuictus condemnari potest.
IV. Qui responso collegii iuridici nixus causa cadit, in expensas condemnari regulariter nequit.

V. Iura-

V. Iuramentum aduocatorum de iustitia causæ hodie non requiritur, nisi in appellatione.

VI. Inter remedia coercendi temere litigantes non vltimum locum occupat pecunia, vulgo, Succumbenz-Geld, dicta.

VII. Damnatus ob dolum in contractibus aut delictis in Germania non statim fit infamis.

VIII. Processus inquisitionalis in fora Germanica introductus accusatorio est preferendus.

IX. Proverbium: *Wo kein Kläger, da ist kein Richter*, hodie ad ciuiles processus est restringendum.

THESES

Occas. *Tit. XVIII. Lib. IV. Inst.*

QVAS PVBLICE DEFENDET

AVCTOR

IOANNES SAMVEL WILKE,

ZÜLLICHOVIENSI-SILESIACVS.

Thef. I.

OB publica crimina quilibet iure Rom. ex populo agere poterat.

II. Et solenni quidem accusatione, cum inscriptione in crimen coniuncta.

III. Germ. iure iudicia publica sunt tractatio de criminibus publicis eorumque vindicatione a magistratu criminali peragenda.

IV. Processus accusatorii, multis quippe difficultatibus obstructi, hodie sunt rariores in Germ.

V. Frequentiores vero & receptiores inquisitorii.

VI. Omni-

VI. Omnibus criminibus hodie in Germania publica pena est constituta.

VII. Homicidia in dolosa, culposa & casualia diuidentur.

VIII. Homicidium commissum ab eo, qui in relicta, licito modo, licito tempore versatus, non nisi casuale est.

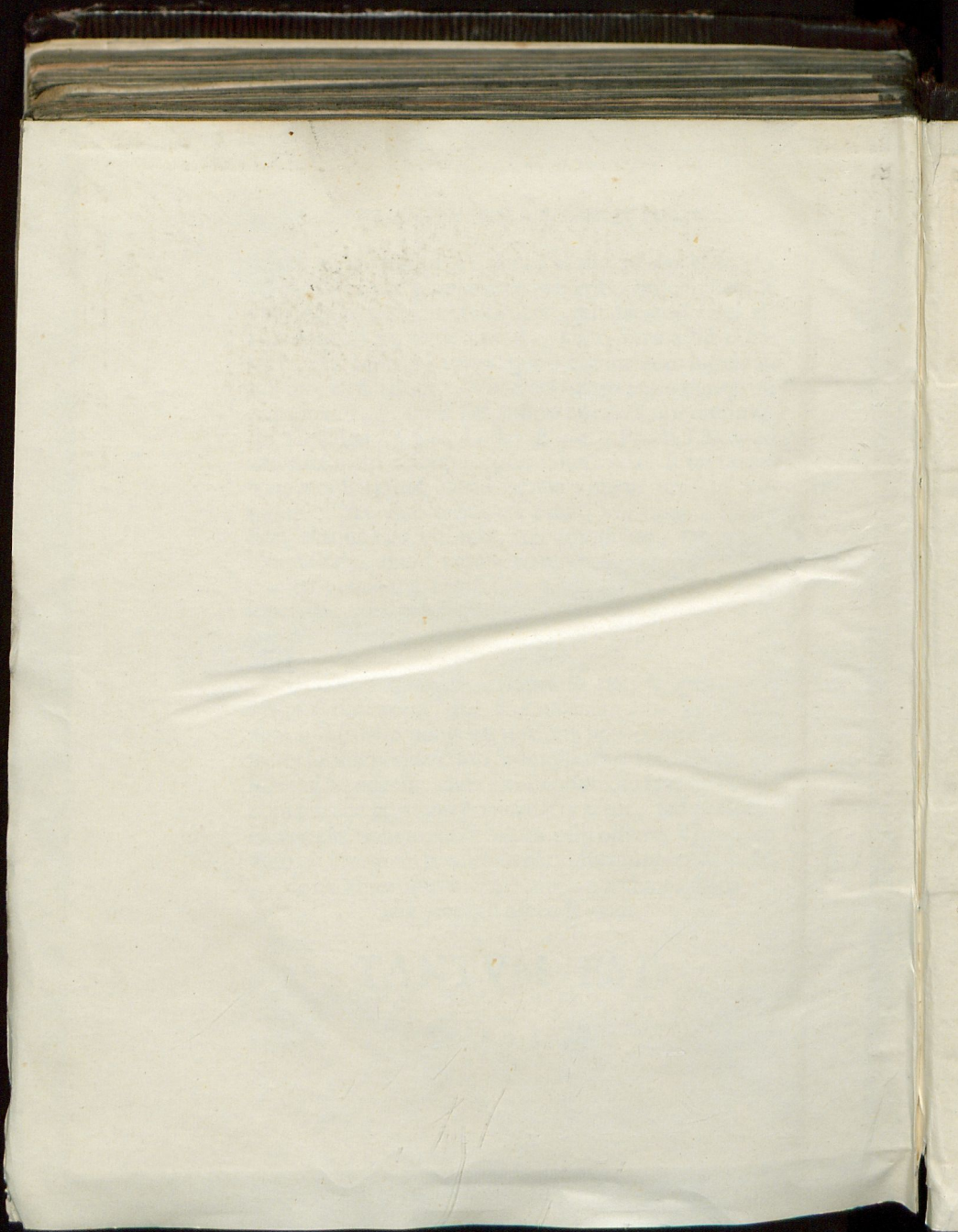
IX. Vna ex his circumstantiis deficiente, in culpum statim degenerat homicidium.

X. Huc quoque medicorum homicidia culposa refer, pro modo culpæ admittæ punienda.

XI. Assassinium committens uti latro rota puniendus est.

XII. Ius canonicum *c. 1. de homicid. in 6to* non eodem sub assassinis intelligit, quos vulgo ita dicunt.

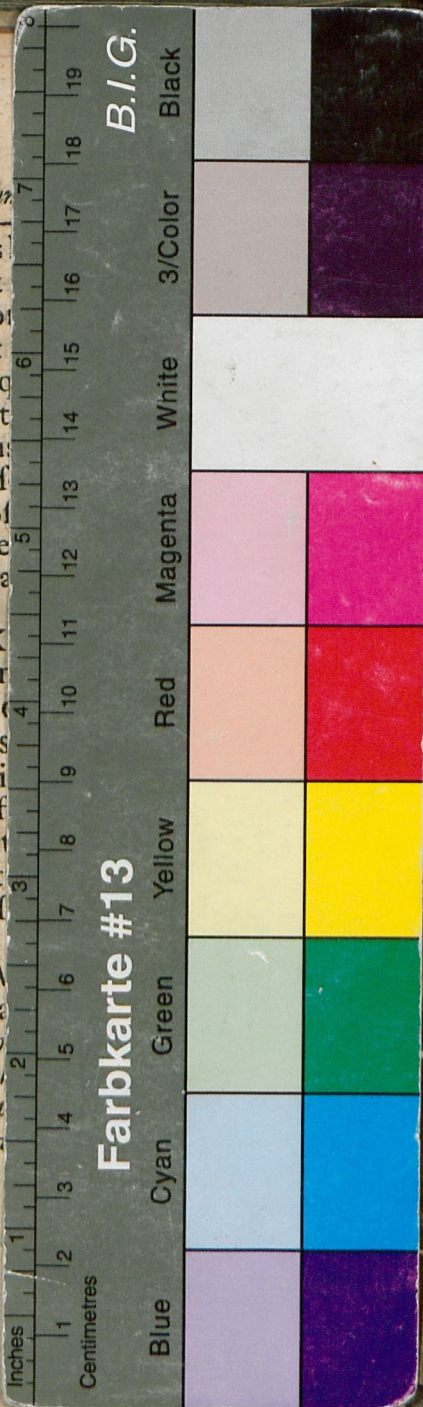

Heale, Diss., 1738

ULB Halle 3
001 600 133

V. D
sb. 18

13
G.r.g. num. 7. P.S.
1738
10

PROGRAMMA IVRIDICVM
DE
BROCARDICO:
ILLIQVIDI CVM LIQVIDO
NULLA EST COMPENSATIO,

P. 43.

Ad L. ult. §. 1. C. de Compensat.

VVLGO:

Geld vor, Recht nach,

QVO
DISPV TATIONES SABBATHINAS
PVBLICAS
INDICAT

ET
AD EAS AVDIENDAS
PATRONOS ATQVE FAVTORES,
QVA DECET OBSERVANTIA,
INVITAT

D. IOANNES TOBIAS CARRACH
IVRIVM PROFESSOR PVBLICVS ORDINARIVS
ET ASSESSOR SCABINATVS REGIL.

HALAE MAGDEBVRGICAE
TYPIS IOAN. FRIDERICI GRVNERTI ACAD. ET SENAT. TYPOGR.
RECVS. ANNO MDCCCXLI. (5)

